

βολήν, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὅτι ἦσαν τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν περὶ τὸν βασιλέα Μαμφρέδην εὐπατριδῶν. Ἐκάθητο δ' ἄφωνοι, καὶ μόνον, ὅτε μὲν ὁ εἰς αὐτῶν, ὅτε δὲ ὁ ἕτερος, ἔστρεφον ὑπόπτα καὶ ἀνυπόμονα βλέμματα πρὸς τὴν θύραν, ἥτις ἦτο ἀπέναντι ἐκείνης, δι' ἧς ἔβλεπεν ὁ Ρογῆρος.

— Ἡ ὄρα παρήλθε πλέον... ἔλεγον συχνάκις, ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον. Καὶ οἱ μὲν ἠρώτων: Δὲν ἦτο ἡ συμφωνία διὰ τὰς τρεῖς τῆς νυκτός;

Οἱ δὲ ἀπεκρίνοντο:

— Ναί.

Κρότος βημάτων ἠκούσθη πλησιάζων βαθμηδόν. Οἱ ἱππῶται ἐφρικίασαν. Πάντες ἠγέρθησαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θύρας περιέμενον ἐν ἀγωνίᾳ νὰ ἴδωσι ποῖος θὰ ἐνεφανίζετο. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτος ἐβράδυνεν, πολλοὶ ἔδειξαν διαθέσεις φυγῆς· οἱ ὀλιγώτεροι δὲ ἔσυραν τὰ ἐγχειρίδια, βαδίζοντες ἀποφασιστικῶς... καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ μᾶλλον φοβηθέντες, καὶ περὶ τὸ κίνημα τῶν ἐκεῖνο ἠδύνατο νὰ σημαίῃ καὶ τὸ ἐναντίον. Ἐπὶ τέλους, ἠνεψῆθη ἡ θύρα, καὶ ἱππότης, τετυλιγμένος καλῶς διὰ τοῦ μανδύου του, φέρων κόρυθα μετὰ προσωπίδος στρατιώτου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἰδὼν τὴν ἐκ τοῦ φόβου ἐκείνην ταραχὴν καὶ τὰ γυμνὰ ἐγχειρίδια, ἀνεκάγχασε καὶ ἀνοιξας τὸν μανδύαν του ἐφάνη φέρων πλήρη καὶ βαρεῖαν πανοπλίαν· εἶπε δέ:

— Θέσατε, βαρόνοι, τὰ ἐγχειρίδιά σας εἰς τὰς θήκας, διότι θὰ σπάσετε ταῖς μύταις των.

— Ἄ! εἰσθε σεῖς, ἀνέκραζαν πάντες, ἡ ὑποψία μας δὲν ἦτο παράλογος, διότι οὐδέποτε μας συνέβη, κόμη, νὰ σὰς περιμένωμεν τόσην ὥραν, ὅσην τὴν φορὰν ταύτην.

Ἡ φωνὴ τοῦ εἰσελθόντος δὲν ἦτο ἄγνωστος εἰς τὸν Ρογῆρον, ὅστις συνεκέντρωσεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ, ὅτε ὁ εἰσελθὼν ἐπλησίασεν εἰς τὴν πυρὰν, ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὅτι ἦτο ὁ κόμης τῆς Τσέρρας.

— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν: (ἀπήντησεν ὁ κόμης)... ἀλλὰ, ὁ ἄνθρωπος ὅσον περισσότερον πλησιάζει εἰς τὸ τέλος του, τόσον περισσότερον ἀφωσιόνηται εἰς ἡμᾶς. Καὶ αὐτὴ ἡ νέα πεποίθησις του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχεται ἀπὸ ἄλλο τι, ἢ ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

— Ὅμιλεῖτε ἄγία καὶ καλὰ, κόμη... Ποῦ εἶναι ὁ κύριός σας;

— Ποῖος κύριος;

— Ὁ κόμης.

— Ἄ! αὐτὸ ἴσα—ἴσα θὰ σὰς εἶπω, κύριοι. Τὸν ἐκράτησεν ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ συσκεφθοῦν περὶ τῆς ἀμύνης. Ἐρχομαι ἀντὶ ἐκείνου, εὐγενέστατοι βαρόνοι, διὰ νὰ σὰς ἐκθέσω τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται τὰ πράγματα, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τί θὰ πράξωμεν ἐν τῷ μέλλοντι, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφασίσωμεν ἀπὸ τοῦδε, διότι, ὡς βλέπετε καλῶς, δὲν εἴμεθα ὅλοι ὅσοι πρέπει νὰ εἴμεθα, λείπει δὲ καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶναι, ἢ τοῦλάχιστον λέγεται, ἀρχηγός

μας. Οἱ προσκληθέντες φίλοι, καθ' ὅσον ἠδυνήθησαν νὰ μάθω, θὰ ἔλθουν μετὰ τοὺς λοιποὺς βαρόνους τοῦ βασιλείου διὰ τὴν προσεχῆ συνέλευσιν, καὶ θὰ φθάσουν ἐδῶ ἢ τὴν νύκτα ταύτην ἢ αὔριον. Ὅθεν, ἀνδρῶν ὑπάρχη καμμία ἀντίρρησης, δύνασθε νὰ συνέλθετε, κύριοι, εἰς τὸ ἴδιον τοῦτο μέρος τὴν νύκτα τῆς μεθαύριον.

— Πλὴν ἀσθενεῖς... (ἀπήντησαν οἱ συνωμόται) ὑποσχόμεθα ὑμῖν ὅτι θὰ ἔλθωμεν.

— Τώρα εἶναι καλὸν νὰ μάθετε, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ ἡμῶν περιήλθον εἰς χεῖρας τοῦ ἐκλαμπροτάτου Καρόλου, ὁ ὁποῖος κατηνυχαριστήθη ἀπὸ αὐτάς. Μὰς παροτρύνουν δὲ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ὁ τε πάπας καὶ ὁ κόμης· ὁ μὲν πρῶτος ὑποσχόμενος ἡμῖν πᾶσαν πνευματικὴν βοήθειαν — ἡ ὁποία εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις δὲν εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μέγα τι — ὁ δὲ δεύτερος, στρατιωτικὴν ὑποστήριξιν. προνόμια δὲ καὶ ἀτελείας πρὸς ἀνταμοιβήν. Αὗται εἶναι αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας μυστικὸς ἀπεσταλμένος ἔφερεν ἡμῖν ἐκ Ρώμης χθὲς τὴν νύκτα. Ἄς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος ἀν' εὐαρεστεῖσθε, βαρόνοι, τὰς τοῦ πάπα, διότι εἶναι μικροῦ ἐνδιαφέροντος, καθ' ὅσον μᾶλλον καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μείνω πολὺν καιρὸν μακρὰν τῆς Αὐλῆς, χωρὶς νὰ δώσω ὑπονοίας. Ἄς ἀναγνώσωμεν δὲ τὰς τοῦ ἐκλαμπροτάτου Καρόλου.

Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἐν τῇ θέσει του. Ὡθούμενοι ὑπὸ τῆς περιεργίας, περιεκύκλωσαν τὸν κόμητα τῆς Τσέρρας, ὅστις ἐξήγαγεν ἔγγραφα τινὰ τῶν κόλπων του, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλέξας ἐν ἤρξαστο νὰ ἀναγνώσῃ:

— Ἡμεῖς Κάρολος κτλ... κτλ... πρὸς τοὺς εὐγενεῖς βαρόνους, τοὺς ἀντιπροσωπεύοντας τὸ βασιλεῖον τῆς Νεαπόλεως, ὡς ἀποτελοῦντας ἐν μόνον καὶ καθολικὸν σῶμα, καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν χωριστά, χαιρεῖν.

Ἀγνοοῦμεν, εὐγενεῖς ἱππῶται, ἀνδρῶν πρέπη νὰ συγχαρῶμεν μᾶλλον ἡμῖν ἢ ὑμῖν, διότι ἐδράμομεν ὠθούμενοι ὑπὸ τοῦ κύρους τῆς ἁγίας ἐκκλησίας, καὶ πλέον ἔτι ὑπὸ τῆς φυσικῆς ἡμῶν αὐτῶν ἀγάπης, πρὸς βοήθειαν πάντων τῶν χριστιανῶν, οἵτινες ἐξουθενίζονται οἰκτρῶς, στεναζόντες ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν ἀσεβοῦς τυραννίας. Ὑμεῖς ἐξετιμῆσατε κάλλιστα καὶ τὴν οἰκτρὰν ὑμῶν κατάστασιν καὶ τὴν ἀγιότητα τῶν ἡμετέρων προθέσεων, ὅθεν, ἀντὶ ν' ἀντεπεξέλθετε καθ' ἡμῶν, προσφέρεσθε προθύμως νὰ βοηθήσετε ἡμῖν ὅση ὑμῖν δύναμις. Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ πικράνῃ ὑμᾶς, διότι γινώσκετε κάλλιστα, ὅτι ἐν τῇ δουλείᾳ ἡ καρδιά νοσεῖ καὶ ὁ νοῦς φθίνει. Ἄλλ' ὑμεῖς, ἔχοντες ἐξοχὸν φύσιν, ὧ γενναϊότατοι ἱππῶται, ἐγνώτε, περὶ ἔχοντες θαυμασιώτατον παράδειγμα, νὰ διατηρήσετε, ἐν καιροῖς χαλεποῖς, ὑγιῆ ἀμφοτέρω, ἀνδρῶν δὲ πρῖν, ὀφείλοντες μείζονα νὰ ἐπιχειρήσωμεν, ἠλπιζόμεν καὶ μείζονος εὐγνωμοσύνης νὰ τύχωμεν, — νῦν, ἀφοῦ ὁ Θεὸς νῦν δόκησεν νὰ πληρώσῃ τοὺς ἡμετέρους πό-

θους, θὰ τύχωμεν μείζονος ἀσφαλείας. — Ἀνάγκη πάντοτε νὰ ἀπόλλυται τι κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην πορείαν, καὶ ἀφοῦ τοῦτο εἶναι ἀφευκτόν, θεωροῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς εὐτυχεῖς, διότι ἀπόλλυται ἐκ τῆς ἡμετέρας δόξης μᾶλλον ἢ ἐξ αἵματος χριστιανικοῦ

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Οἱ ὀνηλάται διηυθύνοντο πρὸς τὴν ἐξοχὴν, ἐπιταχύνοντες τὸν δρόμον τῶν ὄνων των, διὰ ζυλισμῶν, ἐκβάλλοντες ὀξείας κραυγὰς.

Οἰοεὶ συντετριμμένος ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἦν πρό τινος εἶχε δοκιμάσῃ, ὁ Πέτρος, μὲ ἀφρημένους ὀφθαλμοὺς ἔμεινεν ὡς ἐν νάρκῃ διατελῶν.

Διελογίζετο τὴν χώραν, ἀφ' ἧς ἀπέειχε τόσον πρὸ ἔτους, καὶ ἦν μικροῦ ἐδέησε νὰ μὴ ἐπανιδῆ πλέον.

Μικροῦ ἐδέησεν ὅπως παρὰ τὴν ὄσιν Sfigifa μείνῃ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ φαιού κονιορτοῦ τοῦ δρόμου μὲ μαροκινὴν σφαῖραν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ζωνῶς αὐτῷ ἀναπαρίστατο ἡ λυσσαλέα ἐκείνη κατὰ τῆς Γλης αὐτοῦ ἐπίθεσις, καθ' ἣν, τραυματισθεὶς, μετεκομίσθη ἐπὶ τῶν νώτων ἡμιόνου εἰς Daka.

Ἐκεῖ, ἐν τῷ βᾶθει καὶ ψυχρῷ κοιμητηρίῳ ἐνὸς μαραμποῦτ, ἱερούσως ἀνοιχθέντι πρὸς νοσήλευσιν τῶν τραυματιῶν, ἐπὶ τῆς καλυπτοῦσης τὰ ὀστά τοῦ ἁγίου πλακῶς ἐξ ἐδδομάδας ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ.

Ποσάκις δὲν εἶχεν εἶπη ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃ πλέον τοῦ τάφου ἐκείνου, καὶ ὅτι διὰ νὰ τὸν θάψωσι, δὲν εἶχον ἢ νὰ ἐγείρωσι μίαν ἐκείνων τῶν πλακῶν, αἵτινες πληροῦνται ὑπὸ ἀραβικῶν χαρακτῆρων.

Τότε ὁ ἐξασθενήσας ἐγκέφαλός του κατελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ ὀράματος τῆς λευχείμονος νεάνιδος.

Ἡ ἐπαγωγὸς μορφή τῆς τῷ ἐμειδία μὲ ὀφθαλμοῦς πλήρεις τρυφερότητος καὶ στόμα παραμυθητικόν.

Ἦθελε νὰ ζήσῃ τότε καὶ ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς ἔτεινον εἰς τὴν θεραπείαν.

Ἐπειτα ἄλλη μορφή ἐνεφανίζετο αὐτῷ, ὑπερήφανος, ἀπειλητικῆς πως μὲ ἀλαζονικὸν ὑπὸ χρυσοῦς κόμης ἐστεμμένον μέτωπον, διώκουσα ἐπιτακτικῶς τὴν ἄλλην, ὀμιλοῦσα αὐτῇ μετ' ὀργῆς ὡς βδελυρῆ τινι ἀντιζήλῳ.

Καὶ ὁ τραυματίας, πικραφερόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔχων καθίδρον τὸ σῶμα, καὶ βραχέα μέλη, προσεπάθει νὰ λησμονήσῃ, ἀπώθει τὰς ἀπατηλὰς ταύτας εἰκόνας, καὶ ἀπειλὰς ἐζήτει τὸν θάνατον.

Ἄλλ' ὁ θάνατος, ὅστις ἔσται εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῶν συντρόφων του, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν παραλάβῃ.

Μετὰ δύο μῆνας ἠγέρθη, καὶ τρεκλί-
ζων, καὶ θαμβούμενος ὑπὸ τοῦ φωτός, ἐξῆλθε τοῦ ἐνταφίου ἐνδικοιτημάτων του, βαδίζων, μεμετρημένῳ βήματι, ὑπὸ τὸν ζωογόνον ἐκεῖνον ἥλιον. Ἀναλαβὼν τὰς δυνάμεις του μετέβη διὰ τινὰς ἡμέρας εἰς Sidi-Bel-Abbés, καζόπιν εἰς Ὀράν, ὅπου ἀνέκτησε τέλος τὴν ὑγείαν αὐτοῦ καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, θλιβόμενος ὅτι διέφυγε τὸν θάνατον, καὶ διερχόμενος ἀμερίμως ζωὴν, ἣν ἡ μοῖρα δὲν τῷ ἐπέ-
τρεψε νὰ συντάμῃ. Ἀναπολήσας οὕτω πάντα ταῦτα τὰ συμβάντα τῶν τελευταίων μηνῶν ἐστέναξεν, εἶτα, εἰσελθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀνέλαβεν αὐτὴς τὸ ἐπίσημον γράμμα.

Διαταγὴ ἐπανόδου, μὲ τὸ δικαίωμα πληρῆς τοῦ νὰ ἐπιβῇ ἀτμοπλοίου, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν.

Ὁ Σεβερὰκ συνωφρώθη ἐνδυθεὶς δὲ τὴν στολὴν του, ἣν εἶχεν ἐκβάλλῃ διὰ τὸν μετὰ μεσημβρίαν ὕπνον, καὶ καλυφθεὶς διὰ τοῦ Κερί αὐτοῦ ἐξῆλθε, καὶ ἀκολουθήσας ἀσυνειδήτως μακρὸν δαιδαλον στενῶν καὶ μικρῶν ὁδῶν, καταληγούσων εἰς τὸ Boulevard Malacoff, ὁ Γλαρχος εὐρέθη εἰς τὴν πλατείαν Κλέβερετ. Διηυθύνθη πρὸς μεγάλην τινὰ οἰκίαν, εἰς τὴν θύραν τῆς ὁποίας, κάτωθι τῆς τριχρώμου σημαίας, στρατιώτης ἦν σκοπός, διαλεγόμενος μετὰ τινος ἀγγελιαφόρου καθημένου ἐπὶ λιθίνου θρανίου καὶ κινούντος τοὺς πόδας του.

Παρατηρήσας τὸν Σεβερὰκ, ὁ σκοπός ἔφερεν ὄπλα, ἐνῶ ὁ ἀγγελιαφόρος ἠγεί-
ρετο φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πύλου.

— Ὁ στρατηγός εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν του; ἠρώτησεν ὁ νέος ἀξιωματικός.

— Μάλιστα, κύριε διοικητά, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης.

Καὶ προηγηθεὶς τοῦ Σεβερὰκ ἐν πλακοστρώτῳ προθαλάμῳ, ὁ στρατιώτης ἀνέ-
φξε θύραν βλέπουσαν εἰς μέγαν κῆπον.

Ἐνδεδυμένος δι' ἐρυθρὰς ἀναξυρίδος καὶ λευκοῦ ἐπενδύου, τὴν δὲ κεφαλὴν κεκαλυμμένην ἔχων δι' εὐρέος παναμά εὐ-
σαρκὸς τις ἀνὴρ μὲ φαιούς μύστακας ἠ-
σχολεῖτο διὰ πατρικῆς φροντίδος ἐξετά-
ζων τὰς φυτείας τῶν πεπόνων καὶ ὑδρο-
πεπόνων καὶ σικυῶν καὶ διευθετῶν τὸ παχὺ στρῶμα τῆς κοπρίας. Ἀκούων τοῦ κινῶν ὕλακτοῦντος ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ διοικητοῦ ἀπεσπάρθη ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης, ἐστράφη καὶ ἰδὼν τὸν νέον ἀξι-
ωματικόν, τῷ ἀπήθυσε φιλικόν τι νεῦμα.

— Ἄ! εἰσθε ὑμεῖς, Σεβερὰκ!... Ἐλ-
θετε νὰ ἴδῃτε τὰ θαυμάσια ἔργα μου, εἶ-
πεν ὁ εὐσαρκὸς ἀνὴρ... Πέπονας, ὧν τὸ εἶδος ἐγὼ ἐνεκλιμάτισα ἐνταῦθα, διὰ πολ-
λῶν ἀγωνιῶν, καὶ διὰ τὸ ὅποσον θὰ λάβω
ὄλα τὰ βραβεῖα τῆς φυτοκομικῆς ἐκθέ-
σεως τῆς Ἀλγερίας... Δὲν ὑπάρχουσι πέ-
πονες παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς ἰδικούς
μου!... Παρατηρήσατε αὐτόν... Ἡξεύ-
ρετε; ζυγίζει δώδεκα λίτρας τοῦλάχιστον,
καὶ εἶναι γλυκύτερος τοῦ μέλιτος...

Ἄλλὰ πόθεν ἡ εὐχαρίστησις αὕτη νὰ σὰς
ἴδω;

Καὶ ἐκπλύνας τὰς ἐκ τῆς κοπρίας ἐρ-
ρυπωμένας χεῖρας του ἐν τινι ποτιστηρίῳ,
ὁ εὐσαρκὸς ἀνὴρ προὐχώρησε πρὸς τὸν δι-
οικητὴν, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος ἐν σεβα-
σμῷ στάσει.

— Στρατηγέ, ἐὰν εὐαρεστήσῃτε νὰ ρί-
ψετε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ φύλλου τού-
του, θέλετε μάθῃ τὸ ὁδηγοῦν με εἰς ὑμᾶς
αἴτιον.

Ὁ εὐσαρκὸς ἀνὴρ ἔλαβε διὰ τῆς μιάς
χερὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Σεβερὰκ τεινομένην
ἐπιστολήν, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας δίοπτρον,
ὅπερ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ρινός, καὶ ταχέως
ἀναγνούς,

— Ἄ! λοιπόν! Αὐτὸ εἶναι ἀνάκλησις,
διοικητά. Ἄδεια μετρηφισμένη, βεβαίως.

Ὁ γέρον στρατιώτης ἐσκυθρόπασεν
ἤδη καὶ ἐμάσσα τὸν τραχὺν μύστακά του,
συστρέφων μετὰ τῶν δακτύλων του τὸ
ἐπίσημον χαρτίον. Καὶ ὁ πρῖν φυτοκόμος
ἀναλαβὼν τὴν ἀξιοπρεπῆ στάσιν ἀνωτέ-
ρου ἀξιωματικοῦ ἀπέναντι ὑποδεστέρου,

— Πῶς γίνεται διοικητά, ἐπανελάβην,
ἀφοῦ εἴχετε ἀνάγκην ἀδείας ν' ἀπευθυ-
θῆτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ὑπάτην ἀρχήν;
Διατί νὰ αἰτήσητε ταύτην περιφρονού-
τες τοὺς ἀνωτέρους σας; Δὲν εἶναι ἱεραρ-
χικὸν τοῦτο, διοικητά.

— Στρατηγέ, πιστεύσατε ὅτι μυχίως
θὰ ἠσθάνομην τὰς παρατηρήσεις, ἃς μοὶ
ἀπευθύνετε, ἂν ἤμην ἀξίος αὐτῶν. Ἄλλ'
ἀγνοῶ πάντῃ τι σημαίνει ἡ διαταγὴ
αὕτη... Καὶ ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἐξεπλάγην οὐχ
ἤττον ὑμῶν λαβῶν καὶ ἀναγνούς αὐτὴν
καί, νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω; εἰμὶ λίαν
ἀνήσυχος... Ἡ μήτηρ μου, ἣν κατέλιπον
μόνην εἰς Γαλλίαν, εἶνε φιλασθένου φύ-
σεως. Πρώτη ἐπελθοῦσά μοι ἰδέα ἦτο μὴ
ἠσθένησε, καὶ οἱ φίλοι μου ἐκεῖ ἐνήργη-
σαν νὰ ἐπιστρέψω, χωρὶς νὰ μὲ γράψωσι,
δι' ὃν λόγον μὲ ἀνεκάλουν... Ἐνόμισα,
ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ ἔγραψαν εἰς ὑμᾶς,
στρατηγέ, καὶ νὰ εἰσθε μᾶλλον ἐμοῦ πλη-
ροφορημένος...

— Οὐδεμίαν ἐπιστολήν ἔλαβον, οὐδε-
μίαν εἶδον. Γινώσκω τόσα, ὅσα ὑμεῖς
περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀπεκρίνατο
ὁ στρατηγός, οὕτινος τὸ πρόσωπον ἐφαι-
δρύνθη. Ἄλλ' ἀφοῦ εἶναι οὕτω, ἀλλάσει
τὸ πρᾶγμα. Ὁμολογῶ, ὑμῖν, Σεβερὰκ, ὅτι
ἐὰν ἐλησμονήσατε τὰ εἰς τοὺς ἀνωτέρους
καθήκοντά σας, δὲν θέλω θεωρεῖ ὑμᾶς
πλέον φίλον. Ἦθελεν εἶσθαι λυπηρότα-
τον, νέος εὐγενής, ὡς ὑμεῖς, τόσον ὀλίγον
σέβας ν' ἀπονέμητε εἰς τὸν λευκὸν μύ-
στακα. Τί διάβολο; θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ'
ἣν θὰ λάβητε τοὺς μεγάλους ἀστέρας,
καὶ τότε δὲν θ' ἀρέσῃ ὑμῖν ἂν φέρωνται
πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς μηδέν. Τώρα δὲ ἀρ-
κοῦσι ταῦτα, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα διηυκρί-
νισθη.

— Ἄς ὀμιλήσωμεν, ἀπέναντίας, στρα-
τηγέ, εἶπεν ὁ Σεβερὰκ ζωηρῶς, διότι οὐ-
δὲλως διεσαφίσθη. Ἐρχομαι νὰ ζητήσω
παρ' ὑμῶν συμβουλὴν τινά. Ἐὰν ἦσθε
εἰς τὴν θέσιν μου, δηλαδή, τί θὰ ἐπράτ-
τετε;

— Sapristi! παιδί μου, ἐγὼ εἶμαι γέ-
ρων, τώρα, καὶ δὲν ἔχω πολὺν ἔρωτα πρὸς
τὴν κίνησιν. Ἡ ἰδέα μάλιστα τοῦ νὰ με-
ταβῶ εἰς τὴν ὠραίαν μας Γαλλίαν, οὐδε-
μίαν θὰ μοὶ προὔξεναι χαράν. Ἐγὼ εὐ-
χαριστοῦμαι ἐδῶ, εἰς τὸν κῆπον τοῦτον,
ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαθητῶν μου τούτων,
ἀκολουθῶ μάλιστα τὴν φιλοσοφίαν τοῦ
καλοῦ Martin de Candide, ὅστις ἔλεγε:
"Ἄς καλλιεργῶμεν τὸν κῆπόν μας... Ἄλλὰ,
τί νὰ σὰς εἶπω. Ἐνίοτε αἰσθάνομαι τοι-
οῦτον πόθον μεταναστεύσεως, ὥστε ὅλοι
οἱ κεραυνοὶ τοῦ Ἄτλαντος δὲν ἠθελον μ'
ἐμποδίσῃ τοῦ ν' ἀποδημήσω!

— Ὡστε, στρατηγέ, θ' ἀνεχωρεῖτε;

— Ἐννοεῖται... Ἄλλως ὁ ὑπουργός
δὲν δίδει ὑμῖν ἐκλογὴν. Σὰς ἀνακαλεῖ...
Καὶ ὀφείλετε νὰ ὑπακούσητε... Ἄλλως
οὐδὲν συνέχει ὑμᾶς ἐνταῦθα, ἀπολαύομεν
πλήρους ἡσυχίας, οἱ φίλοι μας Βεδουῖνοι
δὲν ἀκούονται πλέον πρὸς Νότον, προὔ-
ξενήσαμεν αὐτοῖς, τὸ φθινόπωρον τοῦτο,
δυσπεψίαν ἐκ μολύβδου, ἥτις τοὺς ἡσύ-
χασε διὰ τινὰ καιρὸν. Ὡστε ἀπέλ-
θετε, παιδί μου, ἂν δὲ ποτε ἦτο ἀλη-
θές ὅ,τι ἐφαντάζεσθε, θ' ἀφιχθῆτε ἐγ-
καίρως, ὅπως τῇ φανῆτε ὠφέλιμος καὶ
ἴσως ἡ παρουσίᾳ σας ἀποδώσῃ αὕτη
τὴν ὑγείαν... Ἄ! ἡ μήτηρ, εἶναι μέ-
γα τι χρῆμα, ὅ,τι δῆποτε δὲ καὶ ἂν
πράξῃ ὁ υἱὸς ὑπὲρ αὐτῆς, οὐδέποτε ἀπο-
τεῖ αὕτη τὰ ὀφειλόμενα! Εἶναι δὲ σκλη-
ρότατον νὰ ἔχη τις υἱὸν τόσῳ μακρὰν
καὶ ν' ἀτενίσῃ τὸν ὀρίζοντα λέγων: Εἶναι
ἐκεῖ, πέραν τῶν τελευταίων νεφῶν, πρὸς
τὸ ἄλλο μέρος τῆς θαλάσσης, κεχωρισμέ-
νος ἀφ' ἡμῶν, διὰ τοῦ χρόνου, διὰ τῆς
ἐκτάσεως, σχεδὸν ἀπολωλώς... Ἄ! δύ-
στηνε γύναι!... Μὴ χάνετε καιρὸν, Σε-
βερὰκ, ἀναχωρήσατε.

— Ὁ ἀναχωρήσω, στρατηγέ.

— Ὑπάρχει εἰς τὸν ἡμιμόλιον ἐν πολεμι-
κὸν καταδρομικόν, ὅπερ ἀποπέλει διὰ Του-
λών' ἐπιβιβάσθητε αὐτοῦ. Εἶναι ἀθλιον
πλοῖον, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ ὑποφέρητε
κατὰ τὸν πλοῦν, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε κερ-
δαίνετε ἡμέρας τινάς. Ἐχω προσκαλέσει
εἰς τὸ γεῦμα ἀπόψε τὸν ὑποπλοίαρχον,
ἂν εὐαρεστήσῃτε, λάβετε μέρος καὶ ὑμεῖς.
Θὰ διευθετήσῃτε τὴν ὑπόθεσιν σας καπνί-
ζοντες ἐν σιγᾷρον.

— Στρατηγέ, ἀληθῶς σὰς εἶμαι λίαν
ὑπόχρεως, καὶ δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ σὰς εὐ-
χαριστήσω, ἀπέναντι τῶν χαρίτων δι' ἃς
μοὶ ἐπιδαψιλεύετε, εἶπε μετὰ συγκινήσεως
ὁ Σεβερὰκ.

— Μὴ μ' εὐχαριστήτε, ἐπανελάβην ὁ
γέρον στρατιώτης, διότι τρέφω φιλίαν
πρὸς ὑμᾶς, σὰς εἶδον ἐν τῇ πράξει. Εἶναι
περιττὸν νὰ ἐκτείνωμαι πλεοῦτερον...
Μ' ἐννοήσατε.

Καὶ διὰ τῆς πτέρνης, ὁ στρατηγός συ-
νέτριψε μέγαν γυμνοκοχλίαν, ὅστις ἐξετεί-
νετο γλοιώδης καὶ κίτρινος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ,
καὶ λαβὼν παιδρῶς τὸν Σεβερὰκ ἀπὸ τοῦ
βραχίονος,

— Πράγματι, δὲν λυποῦμαι ὅτι μετα-
βαίνετε εἰς Γαλλίαν. Θὰ ἐπιφορτίσω ὑμᾶς
διὰ τινος παραγγελίας πρὸς τινὰ παλαιὸν

γνωρίμῳ μου διευθυντὴν τοῦ Κήπου τῶν Φυτῶν. Ἐχῶ ἐνταῦθα δι' αὐτὸν περιεργότατα καὶ σπανιώτατα δείγματα τῆς Ἀφρικανικῆς Χλωρίδος... Φυτὰ, βλέπετε, μετακομισθέντα ὑπὸ τῶν Σουαρέγων ἰσπέων, ἅτινα φύονται μόνον πλησίον τῆς ὁάσεως Aghadés, ἐν τῇ μεγάλῃ ἐρήμῳ Tombouctou.

Τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ, συνεννοήθη μετὰ τοῦ πλοιάρχου τοῦ πολεμικοῦ πλοίου, καί, τῇ ἐπαύριον ἀπέπλεε διὰ τὴν Γαλλίαν. Ὁ πλοῦς, καίτοι εὐνοηθεὶς ὑπὸ ὠραίου καιροῦ, ἐφάνη αὐτῷ μακρὸς. Καθήμενος ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ θεωρῶν τὰ πλῆττοντα τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου κύματα ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ μιᾶς σκέψεως, δηλαδὴ πῶς ἐστάλη αὐτῷ ἡ διαταγὴ ἐκείνη. Ἡ πρώτη παραστᾶσα ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ ἰδέα, ὁ φόβος σπουδαίας νόσου ἀπειλούσης τὴν ζωὴν τῆς μητροῦς του, ἀντικατέστη ὑπὸ ἄλλης, οὐχ ἦτορ ἀνησύχου καὶ ἐνοχλητικωτέρας προσέτι.

Ἀπεκάλυπτε νῦν, ἐν τῷ δείγματι τούτῳ τῆς εὐνοίας, τὸν δάκτυλον γυναικός. Καὶ σύνοφρος, ἐβαδίζε, πλῆττων διὰ τῆς πτέρνης τὸ σαπωναλειφὲς ἔδαφος τοῦ πλοίου. Ἡ μορφή τῆς Σάρρας μετὰ τοῦ ὑπερηφάνου μετώπου τῆς, μετὰ τοῦ ἀπειλητικοῦ βλέμματός τῆς, ὡς ἔβλεπεν αὐτὴν ἐν τῷ πυρετῷ τῶν ὀνείρων του ὅτε ἦτο τετραυματισμένος, ἐνεφανίζετο αὐτῷ ἐπιμόνως, διώκουσα αὐτὸν διὰ σκωπτικοῦ γέλωτος.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν αὐτῆς λεγούσης:

— Ἡθέλησας νὰ μὲ ἀποφύγῃς. Πρὸ ἐνός ἔτους, ἐχώθης εἰς τὸ βάθος τῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς, διεκύβευσας τὴν ζωὴν σου ὡς τρελλός, νομίζων ὅτι θὰ μοῦ διαφύγῃς διὰ τῆς ἀποσπάσεως καὶ τ' ἀπαλλαγῆς τοῦ ζυγοῦ μου, διὰ τοῦ θανάτου ἡπατήθης. Σὺ μοι ἀνήκεις, οὐδὲν δὲ δύναται νὰ σ' ἀποσπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ. Πᾶν μέσον θέλω μετέλθῃ, πᾶν στρατήγημα μηχανευθῆ, ὅπως σὲ βιάσω νὰ ἐπανέλθῃς. Δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ ἐκφυγῇς τὸ ἐπιτακτικὸν φίλτρον μου. Καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι παραφοράς πλείεις ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ὅτι ἐκάστη τοῦ ἔλικος στροφή σὲ φέρει πρὸς τὴν χώραν ἐν ἣ εἶμαι. Γινώσκεις ὅτι σὲ λατρεύω δὲν ἐλθισμόνησας δὲ τόσον ταχέως ὅτι καὶ σὺ μὲ ἠγάπησες. Θεώρησόν με, εἶμαι ὠραία. Μὴ ζήτηί ν' ἀποστρέψῃς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὰ πάντα σοὶ ὁμιλοῦσι περὶ ἐμοῦ, πᾶσας τὰς ἀναμνήσεις ἔχω συμμαχούς. Τὰ φιλήματά μου ἀκόμη καίουσιν τὰ χεῖλη σου. Εἰσέδυσσα ἐν σοὶ βαθέως, σὲ κατέγω, εἶσαι ὁ ἔρωσ μου, ἡ εὐδαιμονία μου, ἡ ζωὴ μου. Σὲ περιμένω, καὶ διὰ τῆς θελήσεώς μου ἐπανέρχεσαι.

Ταραχθεὶς δὲ καὶ φρικιάσας ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς σελίδος ταύτης τοῦ παρελθόντος, ὁ Σεβεράκ προσεπάθει νὰ στρέψῃ τὸν νοῦν του εἰς ἄλλας σκέψεις. Πλὴν ἡ Σάρρα ἀνεφάνετο πάντοτε, κυριεύουσα αὐτὸν καὶ καταβάλλουσα τὴν ἀντίστασίν του. Ἐφριττεν ὑπ' ὀργῆς καὶ ἐν τινι ἐξάλλῳ παραφορᾷ, ὡμίλει εἰς τὸν φανταστικὸν τύραννόν του, λέγων αὐτῷ:

— Σὲ μισῶ, θὰ σοὶ ἀποδώσω διὰ πε-

ριφρονήσεως ὅ,τι μοὶ ἐπιδαψιλεύεις ἐκ τρυφερότητος. Μεταξὺ σοῦ καὶ ἐμοῦ δὲν ὑπάρχει πλέον κοινόν τι. Ἐρῶμαι ἄλλης, ἥτις εἶναι τόσον ὠραία, ὅσον εἶσαι βιαία, τόσον ἀγνή, ὅσον εἶσαι ἠδυπαθής. Ἐκείνη μὲν εἶναι ἡ παρθένος, ἡ ἀγνότης, ἡ χιών. Σὺ δέ, ἡ γυνή, τὸ πάθος, ἡ φλόξ. Ἀποστρέφω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ σοῦ. Δὲν θὰ μὲ περιβάλλῃς πλέον διὰ τῶν γυμνῶν βραχιόνων σου, δὲν θὰ συμμερισθῶ πλέον τῶν θωπειῶν σου. Ἄφες με, φύγε. Καὶ ἂν σὺ ἦς ἡ αἰτία τῆς ἐπανόδου μου, δὲν θὰ μὲ ἴδῃς ὅμως. Οὕτω θέλεις τιμωρηθῆ, ὡς βιάσασα τὴν θέλησίν μου.

Ἀποκαμὼν ὁ Σεβεράκ ἀπεκοιμήθη βαθέως. Ὅτε ἐξηγέρθη ὁ ἥλιος ἔλαμπε, καὶ ἡ παραλία τῆς Γαλλίας, πάλλευκος μὲ κηλίδας βαθέως πρασίνου, ἐξετείνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Τὴν μεσημβρίαν τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν ἐν τῷ λιμένι τοῦ Τουλόν, καὶ ὁ Σεβεράκ, τηλεγραφῆσας, ἔλαβε παρὰ τῆς μητροῦς του ἀπάντησιν, ἐν ἣ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐπληροφόρει αὐτὸν ὅτι ἀπήλαυε πλήρους ὑγείας καὶ ὅτι ἔχαιρεν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ἀφίξει του.

Ὁ Πέτρος ἀνεκουφίσθη ἀπὸ μεγάλου βάρους. Εἰσῆλθεν ἐκ δευτέρου εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ ἔπεμψε τῇ μητρὶ αὐτοῦ τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Αὔριον ἀφικνοῦμαι εἰς Bois-le-Roi. Ἄς μὴ γείνη γνωστὴ ἡ ἐπάνοδός μου εἰς τὸν πύργον Καναλέλ.»

Τὸ ἐσπέρας ἀνεχώρησε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου.

ΙΔ'

Ἀνερχόμενος τὴν πλευρὰν τοῦ Bois le Roi, ἐν τῇ αὐτῇ ἀμάξῃ ἥτις εἶχε παραλάβει αὐτὸν πρὸ ἔτους ὁ Σεβεράκ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ὁ βίος του ἦν στεῖρος συμβάντων κατὰ τὴν δωδεκάμηνον ἐν Ἀφρικῇ διαμονήν του. Οἷα ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς μονοτόνου στρατιωτικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀπχύστου παραφορᾶς τῆς ἐν Παρισίοις βιώσεώς του. Ἐν τῇ εὐσυνειδήτῳ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντός του εἶχεν ἐπιρρωσθῆ. Ἡδυνήθη κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῶν νυκτοφυλακῶν νὰ σκεφθῆ ἀνέτως. Κατεμέτρησε τὸ βάθος τῆς πτώσεώς του, ἔκρινεν ἑαυτὸν αὐστηρῶς.

Ἐν τῷ πυρετῷ τοῦ κατὰ τῆς Σάρρας ἀγῶνός του, ἠσθάνθη δεινοὺς κλονισμούς. Ἡμύνθη μανιωδῶς κατὰ τῆς βασιάνου ἰσχύος τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἄλλὰ πᾶσα ἀντίστασις αὐτοῦ ἐνίκητο, πᾶσα ἐπάνοδος εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν ἠκολουθεῖτο ὑπὸ νέου σφάλματος. Ὁ καταλαβὼν αὐτὸν δαίμων τῆς ἠδυπαθείας ἐδήνησεν ὅπως καταβλήθη διὰ τῆς παρεμβάσεως τῆς Λευκῆς, καίτοι ἐνόει ὅτι ὀλίγην ἀξίαν εἶχεν ὅπως ἀπωθήσῃ τὴν Σάρραν, ὅτε ἠγάπησε τὴν Λευκὴν.

Διαφυγῶν ὅμως ὡς ἐκ θαύματος τὸν θάνατον, δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος.

Ὁ ἀσθενὴς καὶ εὐάλωτος Πέτρος τὸ ἀληθὲς παίγνιον ἐν τῇ χειρὶ τῆς Σάρρας, ἔμεινε κατακεκλιμένος ἐν τῷ κοιμητηρίῳ

τοῦ μαρμαποῦτ ἐπὶ πλακὸς τάφου μου-σουλμανικοῦ.

Ὁ ἐπανερχόμενος εἶχε τὴν μορφήν, τὴν τὴν φωνὴν του, ἀλλ' ἄλλην καρδίαν, πλήρη ἀναλλοιώτου θελήσεως, ἡ εὐδαιμονία του δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ ἢ παρὰ τῇ Λευκῇ, ἀλλ' ἡ Σάρρα ἦν ὑπὲρ ποτε μεταξὺ τῆς νεανίδος καὶ αὐτοῦ, ἀνυπέροβλητον πρόσκομμα. Καὶ ἂν ὁ κόμης συνήνει νὰ δώσῃ τὴν ἀνεψιάν του εἰς τὸν ἀνευ περιουσίας καὶ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος Πέτρον, πῶς ἤθελεν ἀκούσῃ τοῦτο ἡ Σάρρα;

Ὡστε τὸ πᾶν τετέλεσται, ἔπρεπε ν' ἀποδεχθῆ γενναίως τὴν θυσίαν καὶ νὰ στρέψῃ πᾶσας αὐτὰς τὰς σκέψεις, πᾶσαν τὴν φιλοδοξίαν ἐπὶ τοῦ σταδίου του.

Ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν, εἶχε παράσχη δείγματα τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς ἀνδρείας του, δι' ὃ οὐ μόνον ἐξετιμήθη δεινῶς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων του, ἀλλ' ἔλαβεν ὑπόσχεσιν προβιβασμοῦ. Ἀπὸ τοῦδε ἀπέβλεπον εἰς αὐτόν, ὡς εἰς μέλλοντα ἀρχηγὸν τοῦ νεαροῦ στρατοῦ. Μετὰ τινος γλυκείας μελαγχολίας, λοιπὸν εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ ἔμεινε ἀγαμος, παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίαν Ἐλένην Δούκα. Ἀντίτιμον συνδρομῆς Σας καὶ 50 φύλλων «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀσπασ. Ἰω. Ἀποστολίδου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κκ. Χρῆστον Βασιλειάδην, Ὀδυσσεᾶ Αντζολίον, Γεώργ. Κατσιμπαν καὶ Μιχ. Μαγκάκη. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Τ. Ζάκυνθο. Ἀδικίως δυσχερестήθητε. Τὸ μέτρον εἶνε γενικόν· εἴπομεν καὶ ἐγράψαμεν: οὐδεμία παραγγελία, ἔστω καὶ φιλική, ἐκτελεῖται, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς. — κ. Ἐμμανουὴλ Φουντουλάκη, Κάϊρον. Ἐλήφθη τὸ ἐπιστολὴν. Εὐχαριστήθητε νὰ ἀποστείλητε ἡμῖν ἀπ' εὐθείας, ἢ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀναποκριτῶν ἡμῶν κ. Π. Γρυτζάνη, φράγμα 30, ἀντίτιμον συνδρομῆς σας Ε' καὶ ΣΤ' ἔτους, ἂν δὲν θέλετε τὸ ὄνομά σας νὰ κοσμηθῇ, μεγάλοις γράμμασι, τακτικῶς τὸ Γραμματοκιβώτιον ἡμῶν. — κ. Κωνστ. Ι. Μηλιαράκη. Ἐστάλησαν ἀνὰ 7 φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 517 μέχρι σήμερον. Ἐγράψαμεν. — κ. Γ. Δελαγραμμάτικαν. Φύλλα «Ἀπομνημονευμάτων» ἀπεστάλησαν. — κ. Ἰωάν. Κρίτην. Ἐλήφθησαν. «Δίκνα» ἀπεστάλησαν — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρη. Φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Στοῖδην. Ἐλήφθησαν φρ. 40. Εὐχαριστοῦμεν Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Ρατζηκώστηκαν. Ἐλήφθησαν φρ. 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων «Ἀπομνημονευμάτων», ἅτινα ἀπεστάλησαν μετὰ «Δίκνων». — κ. Κ. Καμολινόν. Ἀλεξάνδρεια. Ἐλήφθη τὸ ἐπιστολὴν. Συμμορφωθήτε, παρακαλοῦμεν, τῷ δευτέρῳ ἡμῶν πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων. — κ. Σοφίαν Ζαρρῆν. Ἐλήφθησαν, φρ. γ. 16, ἀντίτιμον συνδρομῆς Σας. Εὐχαριστοῦμεν. Τὸ περισσεῖον ἐν ἐδόθη τῇ διευθύνσει τῆς «Ἐφ. τῶν Κυριῶν».

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πρασατείου ἀρ. 10.